

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/1/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7113207515
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7113207515.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v spore žalobcu J.. B. S., nar. XX.X.XXXX, bytom K., K. cesta XX, zast. JUDr. Petrom Kerecmanom, spoločnosť s ručením obmedzeným, Advokátska kancelária, Košice, Rázusova 1, proti žalovanému W. W., a.s., so sídlom v A., R. XX, J.: 35 790 253, zast. JUDr. Patrikom Palšom, advokátom, Prešov, Masarykova 13, o ochranu osobnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 15C 86/2013-241 z 1.12.2015 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanému uverejniť na titulnej strane denníka Korzár - F. K. K. rovnakou veľkosťou písma v titulku a v texte ospravedlnenia ako boli použité v článku uverejnenom v tomto denníku dňa 13.2.2013 s názvom „Vilu nemocnice majú v rukách známe mená“ a s podtitulkom „V drahej lokalite pristavia luxusné byty“, ospravedlnenie uvedeného znenia: Obchodná spoločnosť W. W., a.s. so sídlom v A., R. XX - vydavateľ denníka Korzár - F. K. KRAJA sa ospravedľuje pánovi Ing. B. S., generálnemu riaditeľovi a predsedovi predstavenstva M. vodárenskej spoločnosti, a.s. za to, že v článku uverejnenom v denníku K. - F. K. K. zo dňa 13.2.2013 s názvom „Vilu nemocnice majú v rukách známe mená“ a s podtitulkom „V drahej lokalite pristavia luxusné byty“ uviedla jeho meno, priezvisko a podobizeň medzi osobami, o ktorých z obsahu článku vyplýva, že „majú v rukách vilu nemocnice“ na S. XX v K. a „majú také plány“, že k nej „v drahej lokalite pristavia deväť luxusných bytov“, pričom v tejto vile pred jej predajom sídlil „denný rehabilitačný stacionár pre ťažko zdravotne hendikepované deti s mozgovou obrnou, poúrazovými stavmi, či mentálnym postihnutím“, ktoré boli vystáňované v roku 2007, ďalej uviedla o žalobcovi, že je „bratom manažéra firmy K., ktorá vilu na S. vlastní“ a pripojila k týmto údajom údaj o tom, že M. vodárenská spoločnosť, a.s. začala na S. ulici „po rokoch s komplexnou rekonštrukciou kanalizácie“ a že v decembri 2012 „vodárne začali kanalizáciu na S. vo veľkom opravovať“, pretože J.. B. S. nepatrí medzi osoby, ktoré „majú v rukách vilu nemocnice“ na S. 18 v Košiciach a „majú také plány“, že k nej „v drahej lokalite pristavia deväť luxusných bytov“, žiadnym spôsobom sa nepodieľal na predaji alebo kúpe tejto nehnuteľnosti a vystáňovaní „denného rehabilitačného stacionára pre ťažko zdravotne hendikepované deti s mozgovou obrnou, poúrazovými stavmi, či mentálnym postihnutím“, nie je pravdou, že „je bratom manažéra firmy K., ktorá vilu na S. vlastní“ a nie je pravdou ani to, že M. M. B., a.s. začala na S. ulici „po rokoch s komplexnou rekonštrukciou kanalizácie“ a v decembri 2012 „vodárne začali kanalizáciu na S. vo veľkom opravovať“ v súvislosti so stavebnými zámermi stavebníka na Havlíčkovej 18 v Košiciach. Uverejnenými tvrdeniami došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti pána Ing. B. S., ktorému sa týmto ospravedľujeme za poškodenie jeho cti.“ Pre prípad, že tak žalovaný v uvedenej lehote neurobí, žalobca žiadal zaviazat' žalovaného k povinnosti strpieť uverejnenie tohto ospravedlnenia žalobcom v denníku PRAVDA v jeho inzertnej časti, a to formou platenej inzercie na účet žalovaného. Zároveň sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 33 000,- € a nahradiť trovy konania, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Okresný súd Košice I (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom žalobu zamietol a rozhodol, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením.

3. Rozhodol tak po vykonanom dokazovaní výsluchom žalobcu a žalovaného, výsluchom svedkov Mgr. Q. Vrábela - redaktora článku, J. W. Q. - známeho žalobcu, T. V. H. - suseda žalobcu, brata žalobcu R. S., MUDr. A. S. - člena predstavenstva M. vodárenskej spoločnosti, a.s., ďalej svedkov V. F., J. C. Q., Z. V. a Mgr. V. S., a oboznámením listinných dôkazov, a pri právnom posúdení uplatneného nároku podľa ustanovení § 11, § 13 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, článkov 19 ods. 1, 2 a 3, článku 26 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, článku 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článku 10 ods. 1, 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd. V odôvodnení rozsudku súd konštatoval, aké sú základné predpoklady vzniku občianskoprávnej zodpovednosti podľa § 13 OZ za zásah do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby všeobecne, a za zásah spôsobený hromadnými informačnými prostriedkami, kedy je potrebné podmienky občianskoprávnej zodpovednosti za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti posudzovať v kontexte s ústavne zaručenými právami na slobodu prejavu a informácie (článok 26 ods. 1 a 2 ústavy, článok 10 ods. 1 dohovoru) a so zreteľom na požiadavku vyváženej uplatňovania týchto práv, ktoré sú rovnocenné, že záruka slobody prejavu a práva na informácie sa týka len pravdivých a objektívnych informácií, ktoré neohrozujú zákonom chránené záujmy a práva iných osôb, preto uplatnenie tejto slobody, resp. práv je limitované tým, že ich výkonom nemôže dôjsť k porušeniu osobnostných práv fyzickej osoby chránených ust. § 11 a nasl. OZ, článkom 19 ods. 1 ústavy a článkom 10 ods. 1 listiny. Vychádzajúc z uvedených zásad súd skúmal mieru (intenzitu) tvrdeného porušenia základného práva na ochranu osobnosti žalobcu (práva na česť, meno a dobrú povesť) v kontexte s právom žalovaného na slobodu prejavu (zahrňujúcej právo šíriť informácie) a so zreteľom na požiadavku zachovania spravodlivej rovnováhy (proporcionality) uplatňovania týchto práv aj ich ochrany, keďže v danom prípade k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu malo dôjsť výkonom práva žalovaného na slobodu prejavu a šírenie informácií o veci verejného záujmu zaručených článkom 26 ods. 1, 2 ústavy, článkom 10 ods. 1 a 2 dohovoru. Poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva, že privilegované postavenie z hľadiska ochrany slobody prejavu patrí novinárom a masmédiám, a to zvlášť pri informovaní o veciach verejného záujmu. Novinári majú (sociálnu) povinnosť poskytovať informácie a myšlienky týkajúce sa všetkých záležitostí verejného záujmu a verejnosť má právo takéto informácie dostať. Novinárom je dokonca umožnené používať určitú mieru preháňania a provokácie. Poslaním tlače je nepochybne šíriť informácie a myšlienky o otázkach verejného záujmu, pričom zároveň je nespochybniteľným právom verejnosti takéto informácie prijímať. Podľa nálezu Ústavného súdu SR z 28.10.2010 sp. zn. IV.ÚS 107/2010 vecou verejnou je nielen všetka agenda štátnych orgánov a štátnych inštitúcií, ale aj osôb pôsobiacich vo verejnom živote. Úlohou novinárov nie je informácie získané od štátnych orgánov selektovať, t.j. rozhodovať, ktoré informácie verejnosť môže alebo nemôže dostať, pretože verejnosť má právo na úplné a presné informácie.

4. Súd ďalej poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 2563/2009, z ktorého vyplýva, že práva na ochranu osobnosti sa môžu domáhať aj verejne činné osoby; posúdenie skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov je však v ich prípadoch omnoho mäkkšie v prospech novinárov a iných pôvodcov týchto výrokov. Je to dané skutočnosťou, že osoba vstúpia na verejnú scénu musí počítať s tým, že ako verejne známa osoba bude pod drobnohľadom verejnosti, ktorá sa zaujíma o profesionálny, ako aj súkromný život a súčasne ho hodnotí, zvlášť ak ide osobu, ktorá spravuje verejné záležitosti. Tu je namieste voľiť benevolentnejší prístup k posúdeniu medze prípustnosti uverejnenia informácií súkromnej povahy a hodnotenia konania takejto osoby práve preto, že sú na ňu kladené náročnejšie požiadavky a verejnosť má právo vedieť, či je spôsobilá tak po odbornej, ako aj morálnej stránke túto funkciu zastávať a náležite obstarávať veci verejné. Prezentácia týchto údajov a ich prípadná kritika musí súvisieť s verejnou činnosťou, ktorú daná osoba vykonáva. Hranice prijateľnej kritiky sú u osôb verejne činných širšie ako u súkromnej osoby. Verejne činná osoba musí prejsť vyššiu stupeň tolerancie. Citoval tiež právny názor z rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 42/2011, podľa ktorého pri každom použití podobizne a obrazových snímkov, či už na základe zákonných licencií na podklade povolenia alebo na základe iného oprávnenia musia byť zachované dve základné podmienky: použitie sa musí stať primeraným spôsobom a nesmie byť v rozpore s osobnostnými záujmami oprávneného, ktoré je potrebné bezpodmienečne rešpektovať a ktoré sú teda za všetkých okolností nedotknuteľné. Použitie samo o sebe prípustné môže vyústiť do závažného zásahu do osobnostnej sféry, napríklad vzhľadom na súvislosti, za ktorých k nemu došlo, poprípade, do ktorých bolo situované alebo vzhľadom na komentár, ktorý bol k nemu pripojený.

5. Vykonaným dokazovaním mal súd nesporne zistené, že žalobca ako generálny riaditeľ Východoslovenských vodární a kanalizácií, a.s. (od 1.5.2003) a predseda jej predstavenstva, v čase uverejnenia článkov bol (aj naďalej je) osobou verejného záujmu, pričom tento záujem bol v čase uverejnenia článkov dňa 13.2.2013 aktuálne umocnený tým, že články priniesli informáciu o tom, že postihnuté deti vystažovala nemocnica a deti sa späť nevrátili, lebo nemocnica vilu predala. Žalobca ako generálny riaditeľ VVS, a.s., Košice a predseda predstavenstva tejto spoločnosti zabezpečuje plynulé plnenie úloh vyplývajúcich zo zmlúv uzavretých s mestom, je známym predstaviteľom jednej z najväčších spoločností Košického kraja, ktorá zabezpečuje dodávku vody do domácností, spoločností, realizuje kanalizačné práce a pod. Súd poukázal na výpoveď svedka MUDr. S., člena predstavenstva VVS, a.s. a primátora V. A., ktorý vypovedal, že články mali vyvolať u členov predstavenstva nevôľu a že žalobca osobne vysvetlil niektoré vety z článkov, ktoré on pochopil ako nepravdivé a zavádzajúce, že samy osebe tieto články neohrozili povest' žalobcu ako generálneho riaditeľa a predsedu predstavenstva ani v očiach tohto svedka, že po vysvetlení faktov z článku nezmenil svoj vzťah k žalobcovi, lebo si ho vždy vážil ako korektného spolupracovníka. Tiež z výpovedí svedkov F. a Q. (žalobcovi podriadených zamestnancov VVS, a.s.), S. (zástupkyne M., a.s. v komunikácii s médiami), J. W. (člena dozornej rady VVS, a.s.), ktorí vypovedali o negatívnych reakciách iných osôb „tzv. z druhej ruky“, súd vyvodil záver, že zverejnené informácie nemohli ohroziť povest' žalobcu ako predsedu predstavenstva spoločnosti M., a.s. Poukazujúc na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej osoby verejne známe musia zniesť väčšiu mieru kritiky ako súkromné osoby, súd dospel k záveru, že v danom spore bolo dôvodné poskytnúť žalovanému „vyšší stupeň ochrany jeho práva na slobodu prejavu voči právu žalobcu na ochranu osobnosti“. Súd mal za to, že tvrdenia, ktorými malo byť zasiahnuté do osobnostných práv žalobcu, sa týkali privatizácie majetku štátu, lebo nehnuteľnosť dlhodobo slúžila na verejnoprospešné účely, ako proces premeny štátneho majetku na súkromný, bola najvýznamnejšou súčasťou ekonomickej transformácie po novembri 1989 a jej cieľom popri zmene vlastníckych vzťahov bolo vytvorenie podnikateľskej vrstvy, a tým aj podmienok pre trhové ekonomiku. Otázky týkajúce sa tohto procesu, najmä jeho transparentnosť, zákonnosť a férovosť, boli a sú z povahy veci predmetom verejného záujmu, pričom diskusiu o nich treba považovať za neukončenú, stále aktuálnu a všeobecne prospešnú. Ide o prospešnosť nielen z hľadiska odhalenia a nápravy nedostatkov v tomto procese, ktoré môžu vyjsť najavo až po značnom časovom odstupe, ale aj z hľadiska transparentnosti budúcej privatizácie. Podľa názoru súdu informácie zverejnené žalovaným („postihnuté deti vystažovala nemocnica z lukratívnej vily, už sa nevrátili... nemocnica ju predala.“), pozostávali zo skutkových tvrdení a z hodnotiaceho úsudku vyjadreného slovami: „firmy so známymi menami už idú stavať luxusné byty a vodárne po rokoch začali s komplexnou rekonštrukciou kanalizácie“. Súd uviedol, že hodnotiaci úsudok požíva z hľadiska slobody prejavu intenzívnejšiu ochranu ako tvrdenie faktov a jeho pravdivosť nemôže byť predmetom dokazovania. Pre jeho akceptovateľnosť je postačujúce, ak má určitý skutkový základ, a ten je bez ďalšieho daný samotným nesporným faktom, že žalobca je vysokým funkcionárom M., a.s. a že na S. ulici v K., i keď na inom mieste, začala rekonštrukcia kanalizácie, pričom na jeho pravdivosti nič nemení miera zjednodušenia daná tým, že uverejnená informácia neuvádzala výslovne s použitím presnej odbornej terminológie, že išlo o kanalizáciu, ktorá sa opravovala na S. ulici s iným číselným označením. D. uverejnenými článkami a obrazovými snímkami publikoval citácie zo zdrojov, ktoré považoval za spoľahlivé (spoločnosť W., s.r.o., zastupujúca v komunikácii s médiami M., a.s.), išlo o hodnotiace úsudky, ktoré požívajú vysokú mieru ochrany, kritiku proti neoprávnenému nakladaniu s majetkom štátu, a žalobca vzhľadom na svoje postavenie verejne činnej osoby bol (a je) povinný znášať vyššiu mieru kritiky a publikácie. Podľa názoru súdu uvedené články neobviňujú žalobcu, že on je práve tou osobou, ktorá „má v rukách vilu nemocnice“ alebo sám má patriť medzi osoby, ktoré by mohli byť považované verejnosťou za osoby, ktoré „majú v rukách vilu nemocnice“. Dospel k záveru, že žalovaný v spore relevantným spôsobom vyvrátil tvrdenia o ujme žalobcu označenými a predloženými dôkazmi, z ktorých nepochybne vyplýva, že problém s kanalizáciou na S. ulici bol dlhodobý (o čom svedčí výpoveď svedkyne V.) a nebolo ani preukázané, aký konkrétny zásah do osobnosti žalobcu mali články spôsobiť, keďže žalobca je naďalej vo funkcii generálneho riaditeľa M., a.s. a predsedom jej predstavenstva a prípadné skutočnosti, ktoré mohli na iných členov pôsobiť negatívne, boli na zasadaniach dozornej rady ním vysvetlené. Ani existencia zásahu do osobnostných práv (ktorý žalobca subjektívne pociťuje) nemusí nevyhnutne viesť k záveru o neoprávnenosti takéhoto zásahu, ak bol dôsledkom uplatňovania iného práva a vzhľadom na konkrétne okolnosti nepresiahol hranice primeranosti vo vzťahu k žalobcovi. Napokon súd v danom spore zohľadnil tiež väzbu medzi nadpisom určitého článku a vecným obsahom článku, vychádzajúc z toho, že účelom článku bolo upútať a zaujať čitateľa, aby si článok prečítal, osvojil si tlačou ponúkané informácie a urobil si vlastný úsudok. Vychádzajúc z uvedeného možno aj z hľadiska ochrany práva na súkromie dotknutých osôb vo všeobecnosti akceptovať a tolerovať, že

sa v titulku objavujú expresívnejšie, provokujúce, či zveličujúce vyjadrovacie prostriedky, a to zvlášť vtedy, ak ide o médium s pôsobnosťou v rámci košického kraja. Obsah článkov informuje o tom, že denný rehabilitačný stacionár pre ťažko zdravotne hendikepované deti na S. XX v K. nemocnica ako správca tohto majetku zavrela a túto nehnuteľnosť predala, je informáciou, ktorá je v článkoch posudzovaná kriticky a autor článku formou kritiky vyjadruje nesúhlas s odobratím tejto nehnuteľnosti deťom a s jej predajom, čo je prípustné. Pokiaľ ide o uverejnenie verejne dostupnej podobizne žalobcu bez jeho súhlasu, s prihliadnutím na osobu žalobcu, jeho pracovné a manažérske zaradenie, súd mal za to, že jeho podobizeň zachycuje skutočnú podobu s uverejnením mena a priezviska a je v súlade s dodržaním zásady primeranosti. Súd napokon dôvodil, že vykonaným dokazovaním nemal v konaní zistené zníženie dôstojnosti žalobcu alebo jeho vážnosti v spoločnosti v značnej miere, ako to ukladá zákon (§ 13 ods. 3 OZ), a navyše žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, akú nemajetkovú ujmu mu mali články spôsobiť, ani nepreukázal požadovanú výšku nemajetkovej ujmy 33 000,- € (v tomto smere spočívalo dôkazné bremeno výlučne na žalobcovi, ktorý nenavrhol žiadne dôkazy, hoci bol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.). Zo všetkých uvedených dôvodov žalobu ako nedôvodnú zamietol a zároveň v rozsudku vyslovil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 151 O.s.p.).

6. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca, odôvodniac ho tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, teda odvolacími dôvodmi podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p. Mal za to, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie rozsudku, ani na jeho zrušenie, preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 220 O.s.p. zmenil a žalobe vyhovel a priznal mu náhradu trov celého konania. Napadnutým rozsudkom súd žalobu zamietol v podstate s odôvodnením, že žalovaný obsahom článku neoprávnene nezasiahol do jeho cti a dôstojnosti, lebo ako osoba verejného záujmu bol povinný uverejnenie napadnutých tvrdení a hodnotiacich úsudkov strpieť (splnením podmienok pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa potom už nezaoberal). K tomuto záveru súd dospel napriek tomu, že v odôvodnení rozhodnutia správne poukázal na to, že v prípade nepravdivých tvrdení sa žalovaný zbaví zodpovednosť iba dôkazom pravdy, avšak nie dôkazom ospravedlniteľného omylu (t.j. že sa spoliehal bez potrebného overenia na pravdivosť získaných podkladov, či že šíril iba údaje, ktoré počul) a vo vzťahu k postaveniu osôb verejného záujmu poukázal na to, že i tieto osoby majú právo na ochranu osobnosti, avšak pokiaľ ide o kritiku, musia prejavovať vyššiu mieru tolerancie, pričom však i hodnotiaci úsudok musí mať pravdivý skutkový základ, z ktorého vyplýva. Podľa názoru žalobcu, hoci súd prvej inštancie vychádzal zo správnych teoretických premís a princípov ochrany základného práva na česť a dôstojnosť na jednej strane a slobody prejavu na strane druhej, tieto na posudzovanú vec nesprávne aplikoval. Opomenul totiž, že ani osoba verejného záujmu nie je povinná strpieť uvádzanie nepravdivých tvrdení o nej a pokiaľ ide o hodnotiace úsudky, tu síce je povinná prejavovať vyššiu mieru tolerancie, avšak to neznamená, že na jej adresu možno vysloviť hodnotiace úsudky, ktoré sú celkom zjavne bez opory v skutočnosti, toľko logicky nevyplývajú z pravdivých premís. Hoci vo vzťahu k tvrdeniam uverejneným v článku mal žalovaný predložiť dôkaz pravdy a vo vzťahu k hodnotiacim úsudkom preukázať pravdivosť ich premís, z ktorých majú vyplývať, neurobil to. Napriek tomu súd dospel k záveru, že tieto obstoja, a to iba s poukazom na právo primeraného zjednodušenia. Jeho rozsah však vyložil tak, že tým poprel požiadavku pravdivosti tvrdení. Napriek tomu, že žalovaný si uverejnené údaje neoveril z viacerých zdrojov, považoval súd jeho postup za postačujúci a ospravedlňujúci rozširovanie uverejnených údajov, ktoré sa nakoniec ukázali nepravdivými. Žalobca tvrdil, že súd z vykonaných dôkazov vyvodil nesprávne skutkové závery, najmä pokiaľ ide o samotný článok, o ktorom napriek oboznámeniu sa s ním (jeho obsahom, úpravou) skutkovo uzavrel, že článok nezaraďuje žalobcu medzi osoby, ktoré majú „vilu nemocnice v rukách“. Okrem tohto údajja sa zaoberal súd osobitne už len údajmi z podtitulku „postihnuté deti vysťahovala nemocnica z lukratívnej vily. Už sa nevrátili. Nemocnica ju predala. Firmy so známymi menami už idú stavať luxusné byty a vodárne po rokoch začali s komplexnou rekonštrukciou kanalizácie“. Pri vyhodnocovaní výsledkov vykonaného dokazovania súd nebral do úvahy ani skutočnosť preukázanú výsluchom svedkov R. S., J. V. F., V. V. S., obsah niektorých častí výpovede svedka M. (autora článku), listinných dôkazov predložených žalobcom (najmä plánu odkanalizovania lokality, rekonštrukcie kanalizácie, potvrdenia H. Košice z 11.3.2013), nezaoberal sa všetkými uverejnenými údajmi, ktoré žalobca urobil predmetom konania, nezareagoval v odôvodnení svojho rozhodnutia primerane ani na argumentáciu a dôvody podanej žaloby, a obsah článku s názvom „Vilu nemocnice majú v rukách známe mená“ a s podtitulkom „V drahejšej lokalite pristavia luxusné byty“, z ktorého priamo vyplýva, že všetky v ňom uvedené údaje neboli takto uverejnené náhodne, ale cielene: na tretej strane vydania je bezprostredne pod titulkom „Vilu nemocnice majú v rukách známe mená“

umiestnená okrem iných podobizeň žalobcu s uvedením jeho mena, funkciou a údajom o tom, že je bratom manažéra firmy K., ktorá vilu vlastní. Bezprostredne vedľa fotografie žalobcu, Q. M. a T. V. je uvedené „P. majú plány“ a podtitulkom „K starej vile pristavajú modernú krabicu“. Z článku ako celku, najmä jeho štruktúry, danej zvýrazneným písmom (v postupnosti: „Postihnuté deti“, „M. predali“, „Účel zmenili“, „Vodárne po rokoch začali s opravou“, „Zaujímavé mená a príbuzní“, „B. S., Q. M., T. V.“, „P. majú plány“, „K starej vile pristavajú modernú krabicu“) a umiestnením fotografií je zrejmé, že tieto časti vzájomne súvisia a sú prepojené menami osôb, ktorých podobizne sa nachádzajú pod titulkom „M. nemocnice majú v rukách známe mená“ (B. S., Q. M. a T. V.). Tieto „zaujímavé mená“ takto spájajú postupne opísané udalosti, z čoho je zrejmé, že ich (spoločným) konaním (počínajúc vystaňovaním postihnutých detí zo stacionára) dosiahli to, že „majú vilu v rukách“ a „majú také plány“ že „idú stavať luxusné byty“. V súvislosti s týmito ich plánmi, keďže jednou z týchto osôb je žalobca („najvyšší šéf vodární“) dali najprv „vodárne súhlas na napojenie“, a to napriek problematickému stavu kanalizácie a následne „vodárne po rokoch začali s komplexnou rekonštrukciou kanalizácie“. Konštatovanie súdu, podľa ktorého článok nezaraďuje žalobcu medzi osoby, ktoré majú „vilu nemocnice v rukách“ je v priamom rozpore s obsahom článku. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že obsah článku je potrebné posudzovať v jeho celosti, zaoberať sa zistením jeho skutočného obsahu a posolstva, a nie iba doslovne citovanými z kontextu vytrhnutými vetami, ako to urobil (formalisticky) súd prvej inštancie. Nemožno totiž tolerovať poskytnutie nepravdivej informácie novinárom čitateľovi iba preto, že je vytvorená metódou, ktorá spočíva akoby v náhodnom zoradení rôznych tvrdení, pričom v celosti posúdené nebudú, hoci iba v celosti vytvárajú posolstvo článku. Priamo z obsahu článku vyplýva, že žalovaný na adresu žalobcu tvrdil, že: 1/ patrí medzi osoby, ktoré majú vilu nemocnice v rukách a ktoré ju získali od nemocnice, čomu predchádzalo vystaňovanie postihnutých detí, 2/ je bratom manažéra firmy, ktorá je ako vlastníka nehnuteľnosti zapísaná v katastri nehnuteľností, 3/ vodárne pre naplnenie plánov osôb, ktoré majú vilu v rukách, začali s komplexnou rekonštrukciou kanalizácie. Podľa názoru žalobcu tu nejde o hodnotiace úsudky, ale o tvrdenia, pretože otázky, či je osobou (jednou z osôb), ktorá má vilu v rukách, či jeho brat je manažérom vlastníka objektu a či vodárne začali s rekonštrukciou kanalizácie z dôvodu, že osoby, ktoré majú vilu v rukách začali s jej prestavbou, umožňujú jednoznačnú kladnú alebo zápornú odpoveď. Súd prvej inštancie však nevysvetlil, z akého dôvodu považuje tieto údaje za hodnotiace úsudky. Žalovaný v konaní nepreukázal, že žalobca patrí medzi osoby, ktoré majú v rukách vilu nemocnice na S. ulici 18 v K., a majú také plány, že k nej „v drahej lokalite pristavia deväť luxusných bytov“, že sa akýmkoľvek spôsobom podieľal na predaji alebo kúpe tejto nehnuteľnosti a vystaňovaní denného rehabilitačného stacionára pre ťažko zdravotne hendikepované deti s mozgovou obrnou, poúrazovými stavmi, či mentálnym postihnutím, že žalobca je bratom manažéra firmy K., ktorá vilu na S. vlastní, M. M. B., a.s. začala na S. ulici po rokoch s komplexnou rekonštrukciou kanalizácie a v decembri 2012 vodárne začali kanalizáciu na S. vo veľkom opravovať v súvislosti so stavebnými zámermi stavebníka na S. XX v K.. Z obsahu odôvodnenia rozsudku nemožno zistiť, akými dôkazmi boli tieto tvrdenia preukázané. Absolútna nepravdivosť týchto údajov nemôže byť ospravedlnená ani prípustnou mierou zjednodušenia, ako k tomu dospieva súd. Napriek tomu, že žalovaný nepredložil dôkaz pravdy, súd dospel k záveru, že tieto nepravdivé tvrdenia žalovaného je žalobca povinný tolerovať iba preto, že je osobou verejného záujmu. Ako však už bolo uvedené, ani osoba verejného záujmu nie je povinná strieť vyslovenie nepravdivých tvrdení na jej adresu. Pokiaľ ide o tvrdenie, že žalobca patrí medzi osoby, ktoré majú vilu v rukách, žalovaný nenavrhol na preukázanie pravdivosti tohto z článku vyplývajúceho tvrdenia žiaden dôkaz. Žalovaný ako vydavateľ periodickej tlače nemôže ospravedlniť svoju vlastnú neistotu o pravdivosti obsahu posolstva článku tým, že svoju obranu obmedzí na popieranie toho, čo je z obsahu článku ako celku aj tak zrejmé a čo uverejnením článkom sledoval. Ak je obsah článku daný jeho uverejnením, vydavateľa periodickej tlače sa v konaní o ochranu osobnosti spravidla bránia tak, že si za jeho obsahom stoja. V tomto prípade žalovaný cúvol a bránil sa iba tým, že vlastne nechcel povedať to, čo obsahom článku je. To všetko je dôsledok skutočnosti, že obsah článku je neobhájiteľný a bol si toho vedomý aj žalovaný. To, že brat žalobcu je „manažérom v K.“ svedok M. podľa vlastných tvrdení v svedeckej výpovedi zistil na internete, údaj si neoveroval a to, že mu to údajne mal potvrdiť aj sám žalobca v telefonickom rozhovore, bolo vyvrátené svedeckou výpoveďou R. S.. Vykonaným dokazovaním bolo spoľahlivo preukázané aj to, že rekonštruovaná časť kanalizácie s odkanalizovaním vily nijako nesúvisela, pretože vila je odkanalizovaná do vetvy, ktorej sa rekonštrukcia nedotkla (listinné dôkazy, svedok F.). P. vyplynulo z výsluchu autora článku, ten pri písaní článku vychádzal bez overovania skutočnosti (napr. ako vedú stoky, ktorá časť kanalizácie bola vlastne rekonštruovaná, atď.) z toho, že vila je odkanalizovaná do rekonštruovanej stoky. Tvrdenia uverejnené v článku naznačujúce prepojenie osôb označených ako osoby, ktoré majú vilu v rukách sa nielenže nepreukázali, ale napr. údaj o tom, že T. V. mal byť námestníkom riaditeľa nemocnice (2009-2010), keď bola uzatvorená kúpna zmluva

(február 2010), bolo vyvrátené listinným dôkazom (potvrdenie H. Košice z 11.3.2013 - predložené ešte so žalobou), pričom podľa výpovede svedka M. tento údaj čerpal z internetu, nikde si ho neoveroval a s T. V. sa mu spojiť nepodarilo. Žalovaný bez opory v skutočnosti žalobcu zaradil medzi osoby, ktoré majú vilu v rukách a urobil tak cielene a úmyselne. Ostatne, aj keby sa tak stalo iba z neobľúbenej alebo dokonca aj bez zavinenia žalovaného, je zrejme, že to na vznik zodpovednosti žalovaného nemá vplyv, pretože pre založenie zodpovednosti za zásah do osobnosti sa zavinenie nevyžaduje (ide o zodpovednosť objektívnu). Záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobca nebol do tejto „množiny osôb“ žalovaným zaradený a jeho meno, priezvisko a podobizeň sú na daných miestach článku a v danom kontexte uvedené iba „náhodou“ v situácii, keď opak je preukázaný už samotným článkom, neobstojí. Ako vyplýva z výpovede svedka M., autora článku, ktorý popísal spôsob, akým si informácie získané z počutia mal údajne overovať je zrejme, že tieto si buď neoveroval vôbec, alebo ním popísaný spôsob bol vyvrátený inými dôkazmi. Aj z uvedeného je zrejme, že žalovaný pred uverejnením článku nepostupoval tak, že by vykonal všetko potrebné pre overenie pravdivosti ním uverejnených informácií. Pokiaľ súd v tejto súvislosti konštatoval, že žalovaný vychádzal z citácií zo zdrojov, ktoré mohol považovať za spoľahlivé a poukazuje na údaje od W., s.r.o., z rozsudku nemožno zistiť, ktoré pre vec rozhodujúce informácie mal žalovaný takto získať. Pokiaľ vychádzal z mailovej komunikácie s touto spoločnosťou, táto nedáva podklad pre takýto záver, pretože predmetom komunikácie boli iné údaje než tie, na ktoré svedok M. poukazuje. Významné pritom je i to, že autor článku sa ani len nepokúsil kontaktovať pred uverejnením článku žalobcu, hoci bol povinný takto postupovať. Z uvedeného je zrejme, že článok bol písaný so zlým úmyslom poškodiť žalobcu, bez overenia faktov, je účelovou spleťou údajov s cieľom predložiť čitateľovi súvislosti, ktoré nezodpovedali skutočnosti. Navyše neobsahuje pravdivé fakty, ktoré by dovolili čitateľovi vytvoriť si vlastný názor. Článok žalovaného bol zjavne vytvorený v snahe vyvolať senzáciu, je vybudovaný na dohadoch nevyplývajúcich z pravdivých faktov, ktoré si mohol žalovaný vopred pri potrebnej snahe zistiť. Súd nezohľadnil pri vyhodnotení vykonaného dokazovania niektoré vykonané dôkazy a už pri popise ich obsahu opomenul aj len uviesť niektoré pre vec podstatné časti výsluchov svedkov. Hoci výsluchom svedka Ing. V. F. v spojení s listinnými dôkazmi, a to plánom odkanalizovania lokality, rekonštrukcie kanalizácie a monitoringu potrubí bolo preukázané, že sporná vila je odkanalizovaná do inej vetvy kanalizácie, než tej, ktorá bola rekonštruovaná, súd to vôbec nevzal do úvahy. Podobne výsluchom svedkyne Mgr. V. S. bolo ustálené, akým spôsobom mal komunikovať a akým komunikoval autor článku pri získavaní podkladov k článku (neoslovil žalobcu, hoci PR agentúra zastupujúca M., a. s. ho ako osobu nezastupuje), súd naopak postup autora článku považoval za taký, v dôsledku ktorého sa mohol spoľahnúť na získané informácie. Pokiaľ súd poukazuje na to, že téma privatizácie je legitímnou témou verejnej diskusie, nevedno, ako to súvisí s údajmi uverejnenými v článku na adresu žalobcu. Žalobca uviedol, že s privatizáciou „vily“ nemal nikdy nič spoločné, opak preukázaný nebol, preto úvaha súdu nie je v tomto prípade namieste. Súd sa osobitne zaoberá aj titulkom článku a mierou jeho expresívnosti, čo však podľa názoru žalobcu nie je pre vec podstatné. Žalobca nevyčíta článku použitie neprimeraných výrazových prostriedkov, ale to, že bol označený za jednu z osôb, ktorá má vilu v rukách, čo vyplýva okrem iného z umiestnenia titulku článku a údajov o žalobcovi. Tým sa však súd už nezaoberal vôbec. V závere odôvodnenia rozsudku súd svoje úvahy obrátil k skúmaniu následkov zásahu, pričom bez bližšieho odôvodnenia a opory vo vykonanom dokazovaní konštatuje, že v konaní nebolo preukázané, aké následky mal článok žalobcovi spôsobiť. Miera intenzity následku je pritom významná pre posúdenie splnenia podmienok náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, nie však pre posúdenie neoprávnenosti zásahu. Neoprávnenosť zásahu a jeho objektívna spôsobilosť zasiahnuť do osobnostných práv fyzickej osoby sú objektívne kategórie, ktoré je namieste skúmať len vo vzťahu k obsahu zásahu, a nie jeho následkom. Inak povedané právo na satisfakciu ospravedlnením fyzickej osobe vzniká aj bez preukázania zníženia jej dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti. Hoci sa súd v dôsledku svojho nesprávneho záveru o samotnej neoprávnenosti zásahu nezaoberal už bližšie vyhodnotením výsledkov dokazovania k otázke miery a intenzity jeho následkov, vykonaným dokazovaním bol rozsah i intenzita následkov spoľahlivo preukázané. Tieto popísali svedkovia J. W. Q., T. V. H., V. A. S., J. V. F., J. C. Q., V. V. S. Súd z nich v odôvodnení napadnutého rozsudku však odcitoval iba niektoré časti a paušálne poukázal na to, že ide o osoby, ktoré žalobcu poznajú, alebo sú členmi orgánov alebo zamestnancami M., a.s. Iba tieto skutočnosti však neodôvodňujú, aby sa súd s obsahom ich výpovedí nevyporiadal, pretože tieto svedkovia boli riadne poučení o významne svedeckej výpovedi a vypovedali pravdu. Ostatne, aká iná osoba, než tá, ktorá sa so žalobcom pozná, mohla byť označená v konaní ako svedok na následky zásahu. Pritom svedok Q. výslovne uviedol, že článku uveril, popísal reakcie naň na hokeji (žalobca je „sviňa“). Svedok H. článku tiež uveril a doteraz verí, že žalobca zneužil postavenie a vila mu patrí. Svedok S. popísal reakcie na článok z regiónu Bardejova a okolia, opísal reakcie členov predstavenstva zamestnávateľa žalobcu tak, že ak by žalobca intenzívne veci nevysvetľoval, bolo by

navrhnuté jeho odvolanie z funkcie. Svedok F. opísal reakcie medzi spoluzamestnancami aj členmi dozornej rady, svedok Q. (kontrolór) priebeh schôdze vedenia, zdôraznil, že v podniku článok vyvolal napätú atmosféru a dôveryhodnosť žalobcu vážne narušil. B. S. sumarizovala reakcie ako emočne nabité, vulgárne, obsahovo zodpovedajúce obsahu článku a svedčiace o tom, že čitatelia článku uverili. Výsluchy týchto svedkov navyše potvrdili i to, že bežný čitateľ denníka žalovaného vnímal posolstvo a obsah článku diametrálne odlišne od jeho vnímania súdom prvej inštancie. Podobné závery vyplývajú aj z obsahu reakcií na článok z webu žalovaného, v ktorých odznelo na adresu žalobcu i to, že žalobcu je člen „hnusnej košickej mafie“, „hrdzavou kudlou do brucha a nechať tak“, „majetok mu vziať a jeho pekne zavrieť“; „keď Slovák riadi štátny podnik, tak ten sa na 90 % vytuneluje, bolo to všetko účelovo spytlíkované, pripravené na predaj určitej spriaznenej firme“; „S., M., V. - riadna mafia, svorka, stačí sa na nich pozrieť a je jasné, že tí sa už narodili s korupciou v krvi; ešte lepšie by sa mali v pruhovaných dresoch na lavici obžalovaných, prípadne, keby sa vedľa seba hojdali na jednom kandelábrí“. Podľa žalobcu je preto nepochybné, že článok uverejnený v denníku s nákladom 25.500 výtlačkov a čítanosťou 180.000 čitateľov mal za následok narušenie jeho dôveryhodnosti v zamestnaní i na verejnosti a zníženie jeho dôstojnosti v miere vyžadujúcej priznanie i náhradu nemajetkovej v peniazoch, pretože iba morálna satisfakcie je nedostatočná. Sloboda prejavu žalovaného nie je bezbrehá a prináša so sebou aj povinnosti a zodpovednosť, ktorými sú obmedzené i práva novinára rozširovať informácie do tej miery, v akej by už predstavovali zásah do osobnostných práv a boli by zneužitím slobody prejavu. Žalovaný tieto hranice ústavou chránenej slobody prejavu prekročil a neoprávnene tak zasiahol do osobnosti žalobcu. Svoju slobodu prejavu zneužil, keď nedocenil svoje povinnosti a zodpovednosť, ktoré so sebou sloboda prejavu prináša (čl. 10 ods. 2 dohovoru). Obmedzenie slobody prejavu v záujme ochrany povesti a práv iných je legitímnym cieľom a poskytnutie ochrany žalobcovi v navrhovanom rozsahu nevybočuje z požiadaviek nevyhnutnosti v demokratickej spoločnosti. Súd nedocenil, že ochrana osobnej cti, dobrej povesti a ľudskej dôstojnosti je ústavne garantovaným právom každého (článok 19 ods. 1 ústavy) a osobná česť, dobrá povesť a dôstojnosť predstavuje hodnotu stojacu v základoch celého právneho poriadku, je objektívnou ústavnou kategóriou, nadradenou iným hodnotám. Akýkoľvek zásah alebo jej zníženie je nevyhnutné vnímať ako zásah veľmi závažný a teda iba obtiažne reparačný, pretože česť a dôstojnosť osoby je hodnotou horizontálne neporovnateľnou s ostatnými ústavnými hodnotami a je celkom nenahraditeľná inými statkami.

7. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Mal za to, že súd rozhodol správne a v súlade so zákonom, správne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil, a preto ani jeden z uplatnených odvolacích dôvodov s poukazom na vykonané dokazovanie a odôvodnenie napadnutého rozsudku neobstojí. Odkázal na obsah súdneho spisu a obsah odôvodnenia rozsudku. Uviedol, že žalobca bol v článku spomenutý v súvislosti s výkonom funkcie predsedu predstavenstva obchodnej spoločnosti typu akciová spoločnosť, ktorej akcionármi sú mestá a obce východoslovenského regiónu, teda samosprávy. Uverejnené boli dva články, ktoré sa venovali problematike privatizácie, teda prevodu majetku štátu do súkromných (privátnych) „rúk“ - súkromnej obchodnej spoločnosti. Išlo o prevod majetku štátu, ktorý bol zverený do majetku štátnemu nemocničnemu zariadeniu, teda o vec verejnú, či tzv. verejnú záležitosť a o sociálnu diskusiu, ktorú sú médiá priamo povinné prinášať na verejnosť. Články sa venovali okrem privatizácie nehnuteľného majetku nemocnice, ktorý dlhodobo slúžil na liečbu detských pacientov, aj otázkou zahusťovania historickej lokality mesta modernými novostavbami a ich spoločenskému prínosu a zásahu na okolie. Články obsahovo čitateľom predostreli fakty. Okrem iných mien bol prirodzene v súvislosti s opisom technického stavu kanalizácie v danej lokalite mesta spomenutý aj generálny riaditeľ a predseda predstavenstva Východoslovenskej vodárenskej spoločnosti, a.s. Žalobca stojí na čele spoločnosti, ktorá nakladá s tzv. verejnými (rozpočtovými) zdrojmi, ktoré sú priamo, či nepriamo vyzbierané od daňových poplatníkov, a bolo tak legitímnym právom žalovaného informovať verejnosť o konaní tejto spoločnosti. Súd teda dospel na základe vykonaného dokazovania k správnym skutkovým zisteniam, čo vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia. Nikde z obsahu článku, či oboch článkov predsa nevyplývalo, že by práve v osobe žalobcu mal byť reprezentovaný subjekt, ktorý má v rukách vilu nemocnice. Ak prípadne z obsahu vykonaného dokazovania vyplynula skutočnosť, že brat žalobcu nebol riaditeľom spoločnosti K., ale len manažérom, zamestnancom alebo spolupracovníkom, nemôže to mať vplyv na správnosť rozhodnutia, keďže brat žalobcu nie je účastníkom konania na strane žalobcu a o jeho právach sa v tomto konaní nerozhodovalo. Súd správne vyhodnotil, že jediná skutočná priama či aj odvodená súvislosť článkov s osobou žalobcu bola odvodená nie od vlastníctva nemocničnej vily, ale v súvislosti s organizáciou práce obchodnej spoločnosti M. a.s., na čele ktorej stojí žalobca. V článku je priamo uvedené, že aj vodárne tvrdia, že rekonštrukcia kanalizácie na S. so stavbou

bytového domu nijako nesúvisí. V konaní bolo preukázané, že išlo o doslova citované vyjadrenie PR zástupcu M. a.s. Z vykonaného dokazovania, resp. priamo z účastníckeho výsluchu žalobcu na pojednávaní uskutočnenom dňa 23.1.2014 vyplýva, že bolo bežnou praxou, že sa k veciam M. a.s. vyjadrovala agentúra W., a že bolo správne, že redaktor s ňou komunikoval o predmetných otázkach. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že článok informoval verejnosť o okolnostiach, ktoré sú prirodzené a legitímne predmetom verejného záujmu, a že išlo o pravdivé informácie. Denný rehabilitačný stacionár pre ťažko zdravotne hendikepované, či postihnuté detí nemocnica skutočne zavrela. Starostlivosť o detských pacientov prebrala Detská fakultná nemocnica a iné organizácie. Nemocnica a Ministerstvo zdravotníctva SR s prevodom súhlasili. Ponúkli majetok štátnym organizáciám, ktoré oň nemali záujem. Následne boli nehnuteľnosti ponúknuté na predaj pre verejnosť. Minimálnu cenu určil znalec. Prihlásili sa traja uchádzači. Najviac dala firma K.. Vo februári 2009 podpísali kúpnu zmluvu. Rezort financií ju odobril. Na S. už roky trápí ľudí kanál. Pre poruchovú kanalizáciu dala mestská časť Sever pre stavebný úrad mesta k stavbe bytového domu záporné stanovisko. K upchávaniu, zápachu, mokrú v pivniciach, či vracaniu sa vody skutočne dlhodobo dochádzalo a trápilo to občanov mesta, ktorí boli dotknutí. Vodárne o probléme vedeli (štyri roky). Obyvatelia poslali výzvu s podpismi na riešenie havarijnej situácie. Tieto skutočnosti boli v konaní svedeckými výpoveďami a listinnými dôkazmi ako pravdivé preukázané. Článok, resp. články neformulujú žiadny záver, neuvádzajú nijaké hodnotiace úsudky, výlučne sú tam konštatované overené fakty a pravdivé údaje. Zároveň z článku vyplývajú legitímne otázky zo zistených skutočností a väzieb. Boli v ňom citované stanoviská všetkých, ktorí sa na základe ponuky autora článku rozhodli vyjadriť. Podľa názoru žalovaného súd správne právne vec vyhodnotil, ak uprednostnil racionálny výklad článku pred účelovým spôsobom „vytvorenia nového článku s celkom inými informáciami“, ktorý prezentoval v žalobe i počas konania žalobca. Pripojil prepis obsahu článku, resp. oboch článkov s farebne vyznačenými časťami, ktoré sú žalobcom „pospájané“ do formulácie ospravedlnenia a bol toho názoru, že ide v žalobe pri nárokovanom ospravedlnení o úplne nový text a o prezentovanie iných informácií, ako to bolo uvedené v článku, resp. v článkoch. Poukázal na to, že v konaní o ochranu osobnosti je súd viazaný textom ospravedlnenia, čo vyplýva z ust. § 153 ods. 1 O.s.p. Súd správne hodnotil celý publicistický prejav, a nie iba vytrhnutý výrok alebo vetu, či akési nové informácie pospájané žalobcom v žalobe, resp. jej petite. Dal správne prednosť pri strete dvoch rovnocenných ústavných práv právu na slobodu prejavu. Nepochybne išlo o vec verejnú, či vec verejného záujmu, ak sa zaoberal privatizáciou majetku štátu. Je úlohou médií iniciovať verejnú diskusiu o otázkach verejného záujmu. Je povinnosťou médií plniť si svoje zákonné funkcie. Medzi ne patrí i informovať širokú verejnosť o veciach verejného záujmu a vytvárať tak kontrolu a spätnú väzbu spoločenských procesov. Privatizácia štátneho majetku (nemocničná budova) je vecou verejnou. Nakladanie s verejnými zdrojmi v spoločnosti, kde je žalobca predsedom predstavenstva spočívajúce v plánovaní rekonštrukcii stavieb kanalizácie, ktoré sú financované z verejných zdrojov, je vecou verejného záujmu. Súd správne vyhodnotil, že k zásahom do osobnostnej sféry žalobcu článkom reálne nedošlo, čo vyplýva aj z vykonaného dokazovania výsluchom žalobcu a svedkov, ktorých súd vypočul na návrh žalobcu. Vo vzťahu k osobe žalobcu, ktorý prijal funkciu v súkromnej spoločnosti typu akciovej spoločnosti, ktorej akcionármi sú mestá a obce, teda subjekty samosprávy financované z daní vybraných od daňových poplatníkov, navyše ak ide o spoločnosť, ktorá sa zúčastňuje na významných finančných transakciách prijatých z verejných zdrojov, je potrebné akceptovať záver, že ide o osobu, ktorá sa dobrovoľne vystavila zvýšenej kontrole verejnosti a je tak z jeho strany nevyhnutné akceptovať verejnú kontrolu aj prostredníctvom médií. Na druhej strane, ak by došlo k akceptácii spôsobu ochrany osobnosti prezentovanej žalobcom, a teda ak by bola v danom prípade daná prednosť ochrane osobnosti žalobcu pred slobodou prejavu žalovaného, vytvorila by sa reálne situácia, ktorá by bránila médiám informovať verejnosť o veciach verejného záujmu a teda by došlo k potlačeniu sociálnej diskusie o verejných veciach a o veciach verejného záujmu, čo v demokratickej spoločnosti iste nie je žiadúce. Žalovaný tvrdil, že k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu nedošlo, a teda nie je dôvodné nielen ospravedlnenie, ale ani náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch ako sekundárna zložka žalobcom uplatneného nároku.

8. Žalobca podal stanovisko k vyjadreniu žalovaného (podanie z 29.12.2015 na č.l. 279 - 280), v ktorom uviedol, že prepis článku predložený súdu žalovaným nezohľadňuje grafické usporiadanie článku (napr. umiestnenie podobizne žalobcu s uvedením jeho mena a priezviska pod titulkom „Vilu nemocnice majú v rukách známe mená“ a bezprostredne vedľa textu „Aké majú plány“ a podtitulkom „K starej vile pristavajú modernú krabicu“. Zdôraznil, že predmetom konania je text uverejnený vo vydaní denníka žalovaného, a nie jeho prepis, pričom obsah článku je potrebné posudzovať v jeho celosti, zaoberať sa zistením jeho skutočného obsahu a posolstva a nie iba doslovne citovanými vetami, ako to robí

žalovaný. Nespochybňoval, že téma privatizácie budovy nemocnice a zahusťovania výstavby v lokalite sú legitímnymi témami verejného záujmu, a k tejto námietke uviedol, že však ani samotný článok a ani žalovaný vo vyjadrení nevysvetľuje, z akého dôvodu sa v súvislosti s týmito témami stal predmetom jeho záujmu žalobca, ktorý s privatizáciou budovy či výstavbou bytov v lokalite nemá nič spoločné (pokiaľ žalovaný je iného názoru, mal možnosť to preukázať, avšak tak neurobil). Pokiaľ žalovaný poukazuje na to, že je generálnym riaditeľom VVS, a.s., ktorá nakladá s verejnými zdrojmi, a preto aj jej činnosť musí byť predmetom jeho záujmu, podľa žalobcu ani táto skutočnosť neoprávňuje žalovaného predkladať čitateľovi nepravdivé údaje a dohady, ktoré nepotvrdilo ani dokazovanie pred súdom o akejkoľvek súvislosti rekonštrukcie kanalizácie s ostatnými údajmi uverejnenými v článku, keď naopak bolo úplne presvedčivo preukázané, že rekonštrukcia kanalizácie nesúvisela ani s rekonštrukciou budovy ani s jeho činnosťou (objekt je odkanalizovaný do kanalizácie, ktorá nebola predmetom rekonštrukcie). Napokon uviedol, že žalovaný dodatočne zdôrazňuje v článku okrajovo dotknuté témy verejného záujmu, čo však neospravedlňuje bezdôvodné spojenie obsahu článku s osobou žalobcu.

9. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý platí aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti (§ 470 ods. 1 CSP). Z ust. § 470 ods. 2 veta prvá CSP vyplýva, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia tohto zákona, zostávajú zachované.

10. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov [§ 205 ods. 2 písm. d) a f) Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.6.2016, t.j. v čase rozhodnutia súdu a podania odvolania, v spojení s § 470 ods. 2 prvej vety CSP] a zistil, že odvolanie je dôvodne podané a nie sú splnené podmienky na potvrdenie rozsudku (§ 387 CSP), ani na jeho zmenu (§ 388 CSP), preto napadnutý rozsudok zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. c), § 391 CSP a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p. účinného do 30.6.2016, v rámci ktorých namieta nesprávnosť skutkových zistení (záverov), pochybenia súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov a nesprávne právne posúdenie prejednávanej veci súdom prvej inštancie.

12. Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. (od 1.7.2016 odvolací dôvod upravený v § 365 ods. 1 písm. h/ CSP) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie (na základe ktorého súd vec posúdil po právnej stránke) je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého súd zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 132 O.s.p. vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré sú založené na chybnom hodnotení vykonaných dôkazov.

13. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.j. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú sporové strany podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., od 1.7.2016 odvolací dôvod upravený v § 365 ods. 1 písm. f/ CSP) je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil, príp. vtedy, ak zo skutočností dostatočne preukázaných vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach sporových strán.

14. V súlade s prechodným ust. § 470 ods. 2 prvá veta CSP odvolací súd posúdil podmienky prípustnosti podaného odvolania a žalobcom uplatnené odvolacie dôvody podľa príslušných ustanovení

Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol účinný v čase rozhodnutia súdu a podania odvolania. Po preskúmaní správnosti procesného postupu súdu a napadnutého rozsudku z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov [podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.] dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie podané žalobcom je opodstatnené a ním uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci sú preukázané.

15. Napadnutý rozsudok nie je zákonný a vecne správny, lebo vychádza z nesprávnych skutkových zistení (záverov) a je založený na nesprávnom právnom posúdení veci, a to z tých konkrétnych dôvodov, ktoré žalobca uviedol v podanom odvolaní a s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, a preto na dôvody odvolania aj odkazuje.

16. V súdnej praxi je už ustálené, že do občianskej cti fyzickej osoby chránenej ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka možno neoprávnene zasiahnuť nielen zverejnením skutkových tvrdení difamujúcej (znevažujúcej, dehonestujúcej) povahy (najmä zverejnením nepravdivých faktov) týkajúcich sa fyzickej osoby, ktoré sú objektívne spôsobilé privodiť ujmu na jej osobnostných právach, ale aj publikáciou neprípustných hodnotiacich úsudkov o tejto osobe (neprípustnou kritikou občana, jeho správania, konania). Skutkové tvrdenia sa opierajú o fakty, objektívne existujúcu realitu, a ich pravdivosť je zistiteľná a overiteľná pomocou dokazovania. Ak zásah spočíva v skutkových tvrdeniach difamujúcej povahy, dôvod vylučujúci neoprávnenosť zásahu je spravidla daný vtedy, ak pôvodca zásahu preukáže (na ňom v tomto smere spočíva dôkazné bremeno), že zverejnené skutkové tvrdenia sú pravdivé - tzv. dôkaz pravdy. Na rozdiel od skutkového tvrdenia hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor autora, ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe vlastných (subjektívnych) kritérií. Hodnotiaci úsudok musí mať faktický (skutkový) základ, od ktorého sa odvíja, musí vychádzať z pravdivých podkladov ako premisy pre hodnotiaci úsudok (vecnosť kritiky). Ak nie sú tieto podklady pre úsudok pravdivé, je hodnotiaci úsudok difamujúci a kritiku nemožno kritiku za prípustnú. Hodnotiaci úsudok musí byť záverom, ktorý možno na základe uvedených skutočností logicky vyvodiť. Každá kritika musí byť konkrétna, rovnako primeraná čo do obsahu, formy a miesta. Cieľom kritiky má byť náprava určitého negatívneho javu (okolnosti alebo správania), nie však urážka cti, poníženie, zosmiešnenie, škandalizácia alebo zneváženie ľudskej dôstojnosti fyzickej osoby. Prípustná kritika nesmie vybočovať z medzí potrebných na dosiahnutie sledovaného a spoločensky uznávaného cieľa. Ak nemá byť kritika neoprávneným zásahom do cti, resp. dobrej povesti kritizovaného, je súčasne potrebné, aby podklady, na ktorých hodnotenie spočíva (ak nejde o skutočnosti notoricky známe), boli v rámci hodnotenia konkrétne uvedené, aby adresát hodnotového úsudku mal možnosť taký úsudok preskúmať a vytvoriť si vlastný názor, a súčasne, aby bolo zamedzené prípadnému vzniku nesprávnych predstáv o skutočnostiach, ktoré slúžili hodnotiteľom za poklad. V opačnom prípade by išlo o kritiku neoprávnenú a neprípustnú.

17. Pri strete základného politického práva na slobodu prejavu a šírenie informácií s právom na ochranu osobnosti a súkromného života, teda základných práv, ktoré stoja na rovnakej úrovni, je potrebné podmienky občianskoprávnej zodpovednosti za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti posudzovať v kontexte s ústavne zaručenými právami na slobodu prejavu a informácie (čl. 26 Ústavy SR, čl. 17 Listiny základných práv a slobôd uverejnenej ústavným zákonom č. 23/1991 Zb., čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uverejneného oznámením Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb. a č. 102/1999 Z.z.). Úlohou súdu v takom spore je zistiť mieru dôležitosti oboch v kolízii stojacich ústavných hodnôt a na tomto podklade s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu starostlivo posúdiť, aby jednému právu nebola bezdôvodne daná prednosť pred právom druhým. Všetky základné práva a slobody sa totiž chránia len v takej miere a rozsahu, dokiaľ uplatnením jedného práva alebo slobody, nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (IV. ÚS 256/07). Preto treba na základe konkrétnych skutkových okolností zvážiť, či posudzovaný výrok (výroky) dosahuje takú intenzitu, že zasahuje do práva na ochranu osobnosti danej osoby, či je v konkrétnej situácii primeraný. V súvislosti so skúmaním primeranosti určitého výroku je potrebné v prvom rade odlíšiť, či ide o skutkové tvrdenie alebo hodnotiaci úsudok, pretože podmienky kladené na prípustnosť každej z týchto kategórií sa líšia (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 5021/2008, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 61/2000, ZSP 14/2001).

18. Treba zdôrazniť, že právo na slobodu prejavu zahŕňajúce slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky podľa čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nie je neobmedzené a zahŕňa aj zodpovednosť a povinnosť rešpektovať rovnaké práva a slobody iných osôb, teda okrem iného aj záruky vyplývajúce zo základného práva na ochranu osobnosti v rozsahu garantovanom čl. 19 Ústavy SR a ust. § 11 a nasl. OZ, ktoré chránia fyzické osoby pred neoprávnenými zásahmi zo strany iných osôb (pozri IV. ÚS 107/2010). Sloboda prejavu ako základné právo sa chráni len v takej miere a rozsahu, ak jeho uplatnením nedôjde k neoprávnenému zásahu do práv chránených ust. § 11 a nasl. OZ. Rovnováha verejného a súkromného záujmu je totiž dôležitým kritériom na určovanie primeranosti obmedzenia každého základného práva a slobody (PL. ÚS 7/96).

19. Sloboda prejavu, vrátane práva kritizovať, musí mať v demokratickej spoločnosti svoje hranice a nesmie vybočovať z medzí nutných k dosiahnutiu sledovaného legitímneho cieľa. Každý vydavateľ preto musí pred zverejnením údajov, resp. kritiky vždy zvažovať, či zverejnením údajov o fyzickej osobe nedôjde k zníženiu jej dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti a nesmie zverejňovať nepravdivé či pravdu skresľujúce informácie, ktoré sú objektívne spôsobilé zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti, alebo nepripustnú (neoprávnenú) kritiku fyzickej osoby, a to aj v prípade osôb tzv. verejného záujmu. Potrebu obmedzenia slobody prejavu z hľadiska ochrany osobnosti fyzickej osoby v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) treba v demokratickej spoločnosti považovať za nevyhnutnú. Z článku 10 ods. 2 Dohovoru a z judikatúry ESLP vyplýva, že obmedzenie slobody prejavu musí byť ustanovené zákonom, primerané sledovanému legitímnemu cieľu a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na dosiahnutie spomínaného cieľa. ESLP vo svojich rozhodnutiach zdôrazňuje, že každý, kto vykonáva práva a slobody ustanovené v čl. 10 ods. 1 Dohovoru, preberá na seba povinnosť a zodpovednosť v súlade s čl. 10 ods. 2 Dohovoru, ku ktorým oprávnené môže patriť i povinnosť vyvarovať sa v čo najväčšej možnej miere prejavov neodôvodnene urážlivých voči druhým, ktoré sú porušením ich práv a neprispievajú k žiadnej forme verejnej diskusie.

20. Legitimitu zverejnenia teda nemožno vyvodiť a ústavnú ochranu slobode prejavu nemožno poskytnúť v prípade informácie, ktorá bola dominantne motivovaná snahou poškodiť osobu bez toho, aby sledovala legitímny cieľ prispieť k debate o otázkach verejného záujmu, a pokiaľ šíriteľ sám bez rozumných dôvodov sa spoliehal na pravdivosť zverejnenej informácie a nepodnikol dostupné kroky na overenie pravdivosti difamujúcej informácie. Zverejnenie takej informácie nemožno považovať za rozumné či legitímne ani vtedy, pokiaľ si šíriteľ informácie neoveril jej pravdivosť dotazom u osoby, ktorej sa informácia týka a nezverejnil i jej stanovisko, s výnimkou nemožnosti takého postupu alebo tam, kde to zjavne nebolo nutné (pozri nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 1586/09 zo 6.3.2012, tiež I. ÚS 453/03 z 11.11.2005).

21. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci nepostupoval v súlade so zákonom a uvedenými zásadami ustálenými v súdnej praxi, nedostatočne a nesprávne sa vysporiadal s konkrétnymi okolnosťami posudzovanej veci, opomenul vziať do úvahy rozhodujúce skutočnosti, ktoré vyplynuli z tvrdení účastníkov a boli vykonanými dôkazmi preukázané a vykonané dôkazy vo vzťahu k uplatnenému nároku nehodnotil zo všetkých relevantných hľadísk, rozhodujúcich z hľadiska právnych noriem aplikovaných na danú vec. Vzhľadom na nesprávny právny názor súd pochybil pri aplikácii (správne použitých) právnych predpisov na zistený skutkový stav, a tým spor aj nesprávne právne posúdil.

22. Aj keď súd v rozhodnutí správne poukázal na základné princípy ochrany práva na česť a dôstojnosť fyzickej osoby chránenými ust. § 11 a nasl. OZ na jednej strane a ochrany slobody prejavu na strane druhej, tieto však na posudzovanú vec nesprávne, resp. nedostatočne aplikoval, vo svojom rozhodnutí sa nevysporiadal so všetkými pre vec podstatnými skutočnosťami, ktoré z tvrdení strán a vykonaného dokazovania (výpovedí svedkov a žalobcom predložených listinných dôkazov, na ktoré žalobca podrobne poukazuje v podanom odvolaní) vyplynuli, resp. tieto pri svojom rozhodovaní nevzal do úvahy a vyvodil nesprávne skutkové i právne závery, ktoré nezodpovedajú vykonaným dôkazom. Súd neposúdil v súlade so zákonom (ust. § 101 ods. 1 a § 120 ods. 1 O.s.p.) ani otázku dôkazného bremena sporových strán (na strane žalovaného) v konaní, a nerozlíšil správne, že údaje obsiahnuté v inkriminovanom článku zverejnené žalovaným, ktorými malo byť neoprávnené zasiahnuté do osobnostných práv žalobcu (označené žalobcom v žalobnom návrhu) boli podávané v podobe skutkových tvrdení (faktov), a preto bolo povinnosťou žalovaného ako pôvodcu zásahu v konaní preukázať pravdivosť zverejnených informácií (tzv. dôkazom pravdy) a v tomto smere na ňom (a nie

na žalobcovi) spočívalo dôkazné bremeno. Súd neposúdil dôsledne ani proporcionalitu (spravodlivú rovnováhu) medzi ústavne garantovanými právami žalobcu na rešpektovanie jeho občianskej cti, dobrého mena a dôstojnosti na jednej strane a právom na slobodu prejavu žalovaného na strane druhej, a potrebnú ochranu týchto základných práv so zameraním na celkový obsah (jeho titulok, podtitulok a štruktúru) inkriminovaného článku a informácie v ňom obsiahnuté, s prihliadnutím aj na to, že v článku bola uverejnená fotografia žalobcu bez jeho súhlasu, jeho meno a priezvisko, a že na základe takých priamych identifikačných znakov bola teda možná jeho nepochybná identifikácia širokým okruhom čitateľov denníka Korzár - Denník Košického kraja. V napadnutom rozsudku súd síce správne deklaroval, že žalobca bol v relevantnom čase osobou verejne činnou, ktorá je vystavená širšej kontrole verejnosti a prisnejším kritériám ako súkromné osoby, na druhej strane však nezohľadnil skutočnosť, že aj takáto osoba má právo na ochranu svojej cti a ľudskej dôstojnosti pred neoprávnenými zásahmi a právo na to, aby novinári nezverejňovali o nej nepravdivé, či pravdu skresľujúce informácie, ktoré pôsobia znevažujúco a sú objektívne spôsobilé vyvolať u nej ujmu na cti, poškodiť dobré meno a jej vážnosť ako verejne činné osoby v očiach verejnosti.

23. Vzhľadom na vyššieuvedené pochybenia súdu a s poukazom na skutočnosti a vecné argumenty, ktoré žalobca uviedol v podanom odvolaní, neobstojí právny záver súdu, že zverejnením sporných informácií v článku v denníku Korzár - Denník Košického kraja dňa 13.2.2013 nedošlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu, resp. že zásah vo vzťahu k žalobcovi vzhľadom na konkrétne okolnosti nepresiahol hranice primeranosti. Tento záver súdu prvej inštancie treba považovať za predčasný, a teda nesprávny a podľa názoru odvolacieho súdu v okolnostiach posudzovanej veci nemožno zatiaľ uprednostniť slobodu prejavu žalovaného pred právom na ochranu osobnosti žalobcu, resp. na úkor tohto ústavne garantovaného práva, ako to neprimerane a navyše bez náležitého zdôvodnenia v napadnutom rozsudku urobil súd prvej inštancie. Právne závery súdu prvej inštancie nezodpovedajú skutkovým zisteniam (skutočnostiam, ktoré boli v konaní preukázané) a vyplývajú z nesprávneho právneho názoru súdu v rámci hodnotenia vykonaných dôkazov. Pritom niektoré závery a hodnotenia súd sú aj nezrozumiteľné, napr. pokiaľ ide o hodnotenie, že skutkové tvrdenia označené žalobcom obsiahnuté v inkriminovanom článku, ktorými malo byť zasiahnuté do jeho osobnostných práv, sa týkali (podľa názoru súdu) privatizácie majetku štátu, lebo súd pritom nevysvetlil, z akého dôvodu téma predaja a rekonštrukcie budovy na S. 18 v Košiciach, ktorá nepochybne je vecou verejného záujmu, súvisí s osobou žalobcu, resp. s jeho činnosťou ako generálneho riaditeľa M., a.s., ktorý v spore tvrdil, že s privatizáciou budovy, jej rekonštrukciou a výstavbou bytov v danej lokalite nemá nič spoločné. Nie je tiež zrejmé, akými logickými úvahami sa súd riadil, pokiaľ sporné informácie z článku týkajúce sa osoby žalobcu, podávané ako údaje a fakty, pokladal za hodnotiaci úsudok, ktorému priznal „určitý skutkový základ daný bez ďalšieho už samotným nesporným faktom, že žalobca je vysokým funkcionárom M., a.s. a tým, že na S. ulici v K., i keď na inom mieste, začala rekonštrukcia kanalizácie“. Taktiež nezrozumiteľný je záver súdu o tom, že „žalovaný relevantným spôsobom vyvrátil tvrdenia o ujme žalobcu predloženými dôkazmi, z ktorých vyplýva, že problém s kanalizáciou na S. ulici bol dlhodobý“, pokiaľ súd nevysvetlil, ako tento (dlhodobý) problém súvisel s rekonštrukciou budovy na S. XX v K., s osobou žalobcu a s jeho činnosťou (funkciou) ako generálneho riaditeľa M., a.s. Z uvedených dôvodov nemožno preto vyššieuvedené závery súdu akceptovať.

24. Treba tiež súhlasiť s námietkami žalobcu vytykajúcimi súdu prvej inštancie, že nesprávne posúdil označené informácie a údaje týkajúce sa jeho osoby obsiahnuté v inkriminovanom článku ako hodnotiace úsudky a nesprávne konštatoval, že článok nezaraďuje žalobcu medzi osoby, ktoré majú „vilu nemocnice vo svojich rukách“. Vzhľadom na celkový obsah článku zverejneného s výrazným titulkom (a podtitulkom), jeho štruktúru, uverejnenie podobizne žalobcu s uvedením jeho mena a priezviska, funkcie a s údajom o tom, že je bratom manažéra firmy K. vlastniacej vilu, článok aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobcu prezentuje ako jednu z osôb, ktoré majú vilu na ul. S. XX v K. (po predchádzajúcom vystaňovaní zdravotne ťažko postihnutých detí z tejto budovy univerzitnou nemocnicou ako správcom majetku a jej predaji firme K.) vo svojich rukách a majú plán stavať luxusné byty, a možno tiež z obsahu článku vyvodit', že (práve) v súvislosti s týmto stavebným plánom vodárne začali na S. ulici po rokoch s kompletnou rekonštrukciou kanalizácie. Uvedené tvrdenia, pokiaľ sa neopierali o pravdivé fakty, resp. nevychádzali z pravdivých pokladov (žalovaný to v spore nepreukáže), aj podľa názoru odvolacieho súdu v kontexte obsahu a štruktúry celého článku boli objektívne spôsobilé neoprávnené zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu chránených ust. § 11 a nasl. OZ poškodením jeho cti, dobrého mena a narušením jeho dôveryhodnosti v zamestnaní a v očiach verejnosti.

25. Z vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok, ktorým súd žalobu zamietol, musel byť zrušený a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, v ktorom bude jeho povinnosťou odstrániť vytýkané nedostatky doterajšieho rozhodovania, zistiť všetky relevantné (právne významné) skutočnosti z hľadiska rozhodujúceho hmotného práva a pri rozhodovaní starostlivo prihliadať na tvrdenia sporových strán a všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

26. Pri posúdení sporu v ďalšom konaní bude úlohou súdu v prvom rade zistiť, či v inkriminovanom článku zverejnené informácie týkajúce sa osoby žalobcu (žalobcom označené, ktoré sú predmetom konania) formulované ako fakty (že žalobca patrí medzi osoby, ktoré majú v rukách budovu na S. XX v K., po predchádzajúcom vystaňovaní zdravotne ťažko postihnutých detí, že brat žalobcu R. S. je, resp. v čase uverejnenia článku bol manažérom firmy K., a žalobca je jednou z osôb, ktoré začali s prestavbou vily na luxusné byty a v súvislosti s týmto stavebným plánom vodárne začali s komplexnou rekonštrukciou kanalizácie na S. ul. v K.) sú pravdivé alebo nepravdivé, resp. pravdu skresľujúce tvrdenia, či pred zverejnením týchto informácií bola ich pravdivosť žalovaným overená a v akom rozsahu, resp. či žalovaný pred uverejnením článku vykonal všetko potrebné pre overenie pravdivosti ním uverejnených informácií týkajúcich sa osoby žalobcu, či hodnotiace úsudky redaktora sa opierali o pravdivé fakty a z akých premís vyplývali (dôkazné bremeno v tomto smere spočíva na žalovanom, ktorý je pôvodcom zásahu), a pokiaľ v inkriminovanom článku išlo o kritiku spoločenských javov, ako táto téma verejného záujmu sa týkala osoby žalobcu, resp. išlo o kritiku konania a činnosti žalobcu ako riaditeľa a predsedu predstavenstva M. vodárenskej spoločnosti, a.s., s akými súvislosťami a úmyslom žalovaného, posúdiť primeranosť kritiky a jej opodstatnenosť, alebo či informácie týkajúce sa osoby žalobcu uvádzané v článku už za kritiku (prípustnú a oprávnenú) považovať nemožno a došlo k prekročeniu jej ústavných medzí a primeranosti v rámci práva žalovaného na slobodu prejavu. N. súd posúdi, či inkriminovaným článkom a v ňom obsiahnutými informáciami týkajúcimi sa osoby žalobcu, v kontexte obsahu celého článku a jeho štruktúry bolo neoprávnené zasiahnuté do chránených osobnostných práv žalobcu, s akými následkami a či žalobcom požadované zadosťučinenie je dôvodné a primerané. Po vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov podľa zásad vyplývajúcich z § 191 a nasl. CSP súd posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení relevantných právnych noriem a vychádzajúc aj z právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tomto zrušujúcom uznesení (§ 391 ods. 2 CSP), opätovne vo veci rozhodne.

27. Nové rozhodnutie bude súd povinný odôvodniť tak, aby spĺňalo zákonom požadované náležitosti a bolo aj zrozumiteľné a presvedčivé, vysporiada sa v ňom s podstatnými skutkovými tvrdeniami a právnymi argumentmi sporových strán, a rozhodne v ňom tiež o nároku strán na náhradu trov konania, ako aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach hlasovaním pomerov hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, a to z dôvodov uvedených v ust. § 420 CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v ust. § 429 ods. 2 CSP.